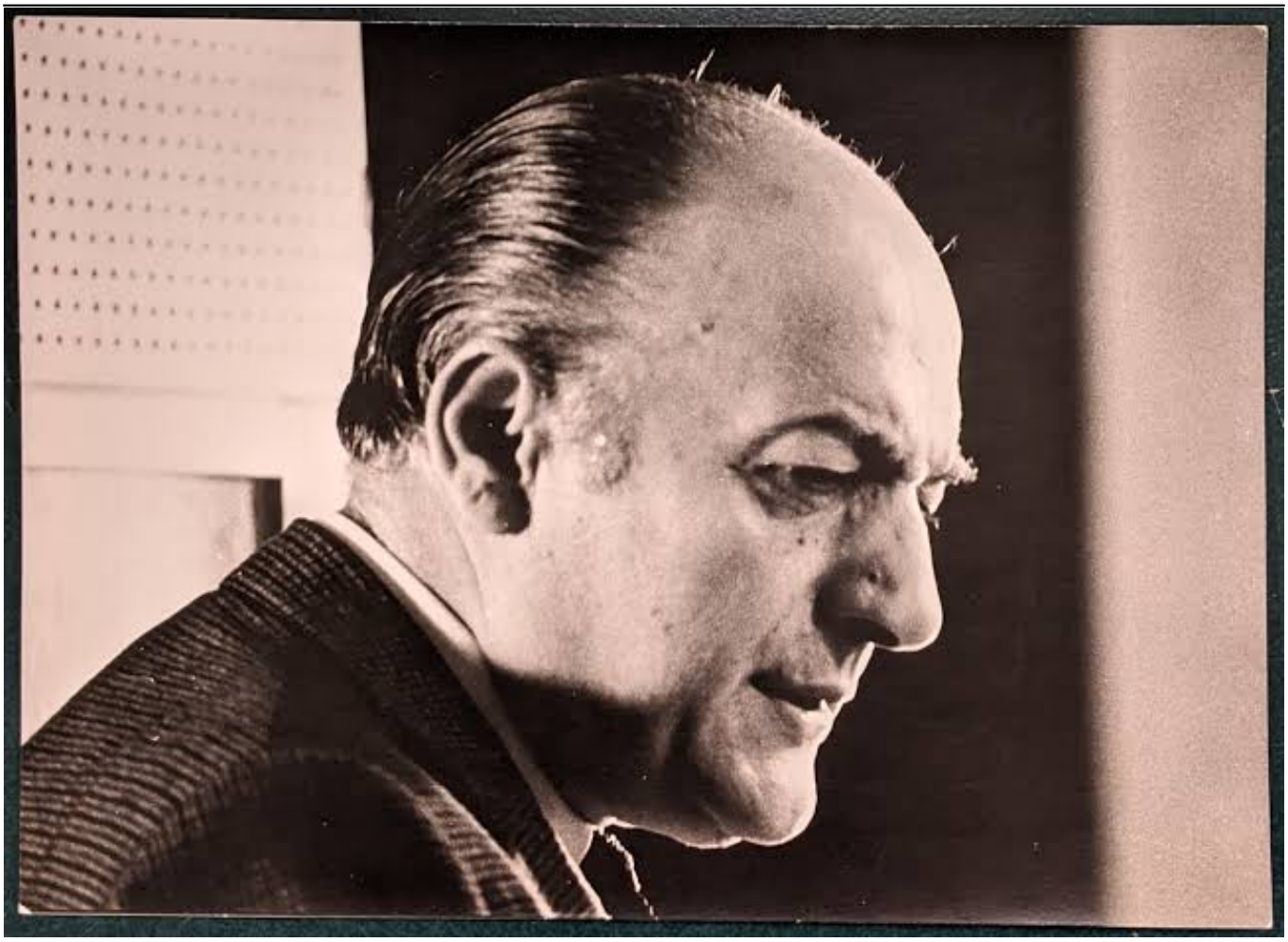
Riders on the storm- Jim Morrison- Doors

Ο **Τζέημς «Τζιμ» Ντάγκλας Μόρισον** (*James "Jim" Douglas Morrison*, 8 Δεκεμβρίου 1943 - 3 Ιουλίου 1971) ήταν Αμερικανός τραγουδιστής, τραγουδοποιός, συγγραφέας και ποιητής. Γεννήθηκε στη Μελβούρνη της Φλόριντα και ήταν ο τραγουδιστής και στιχουργός του δημοφιλούς αμερικάνικου ροκ συγκροτήματος The Doors. Θεωρείται ένας από τους πιο χαρισματικούς ερμηνευτές στην ιστορία της ροκ μουσικής.

Έγραψε επίσης αρκετά βιβλία ποίησης, ένα μικρό ντοκιμαντέρ και δύο βίντεο κλιπ ("The Unknown Soldier" και "People are Strange"). Ο θάνατός του σε ηλικία 27 ετών
στο Παρίσι της Γαλλίας κατέπληξε τους θαυμαστές του. Οι περιστάσεις κάτω από τις οποίες πέθανε και ο μυστικός ενταφιασμός του έγιναν αφορμή για ατελείωτες φήμες και παίζουν σημαντικό ρόλο στο μυστήριο που εξακολουθεί να τον περιβάλλει.

Πάμε τώρα στους δικούς μας δημιουργούς.

Ο **Νίκος Γκάτσος** (Ασέα Αρκαδίας, 8 Δεκεμβρίου 1911 - Αθήνα, 12 Μαΐου 1992) ήταν σημαντικός Έλληνας ποιητής, μεταφραστής και στιχουργός.

Συνεργάστηκε με τον κορυφαίο Έλληνα συνθέτη Μάνο Χατζιδάκι. Το αρχείο του βρίσκεται, στην βιβλιοθήκη του Πανεπιστήμιου Χάρβαρντ (Harvard) των ΗΠΑ.

Τέλειωσε το Δημοτικό στην Ασέα και το Γυμνάσιο στην κοντινή Τρίπολη, όπου γνώρισε τα λογοτεχνικά βιβλία, τις μεθόδους αυτοδιδασκαλίας ξένων γλωσσών, το θέατρο και τον κινηματογράφο. Έτσι, όταν το 1930 μετέβη στην Αθήνα για να εγγραφεί στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών (διέκοψε μετά το δεύτερο έτος), ήξερε αρκετά καλά Αγγλικά και Γαλλικά, είχε μελετήσει τον Παλαμά, τον Σολωμό και το δημοτικό τραγούδι και παρακολουθούσε τις νεωτεριστικές τάσεις στην ποίηση της Ευρώπης.

Στην Αθήνα εγκαταστάθηκε με τη μητέρα του και την αδερφή του και άρχισε να έρχεται σε επαφή με τους λογοτεχνικούς κύκλους της εποχής. Πρωτοδημοσίευσε ποιήματά του, μικρά σε έκταση και με κλασικό ύφος, στα περιοδικά «Νέα Εστία» (1931-32) και «Ρυθμός» (1933).

Καθοριστική υπήρξε η γνωριμία του με τον Οδυσσέα Ελύτη το 1936. Συνδέθηκε με το ρεύμα του ελληνικού υπερρεαλισμού.

Το μοναδικό βιβλίο που εξέδωσε όσο ζούσε είναι η ποιητική σύνθεση «Αμοργός» (Αετός, 1943), η οποία θεωρείται κορυφαία δημιουργία του ελληνικού υπερρεαλισμού με επίδραση στους νεότερους ποιητές, σημαδεύοντας την σύγχρονη ελληνική ποίηση.

Ο Γκάτσος ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τη μετάφραση θεατρικών έργων, κυρίως για λογαριασμό του Εθνικού Θεάτρου, του Θεάτρου Τέχνης και του Λαϊκού Θεάτρου. Αφορμή υπήρξε το έργο «Ματωμένος γάμος» του Ισπανού ποιητή Φεδερίκο Γκαρθία Λόρκα, που το μετέφρασε το 1943, εκδόθηκε από τις εκδόσεις "Ίκαρος" το 1945, και ανέβηκε από τον Κάρολο Κουν στο Θέατρο Τέχνης «Κάρολος Κουν» το 1948.

Η μεγάλη συνεισφορά του Γκάτσου, ωστόσο, είναι στο τραγούδι ως στιχουργού. Έφερε την ποίηση

στον στίχο και κατάφερε να δώσει, κυρίως μέσω της συνεργασίας του με τον Μάνο Χατζιδάκι, τον κανόνα του ποιητικού τραγουδιού. Συνεργάστηκε, επίσης, με τον Μίκη Θεοδωράκη, τον Σταύρο Ξαρχάκο, τον Δήμο Μούτση, τον Λουκιανό Κηλαηδόνη, τον Χριστόδουλο Χάλαρη, καθώς και με νεώτερους συνθέτες. Γράφοντας συνήθως πάνω στη μελωδία, με πρώτο το «Χάρτινο το φεγγαράκι», μίλησαν στις καρδιές του κόσμου πολλά μεμονωμένα τραγούδια του, καθώς κυκλοφορούσαν σε δισκάκια 45 στροφών, αλλά και ως αυτούσιοι κύκλοι όπως η «Μυθολογία» (1965), το «Ένα μεσημέρι» (1966), η «Επιστροφή» (1970), το «Σπίτι μου σπιτάκι μου» (1972), οι «Δροσουλίτες» 1975, η «Αθανασία» (1976), «Τα παράλογα» (1976), το «Ρεμπέτικο» (1983), ο Χειμωνιάτικος ήλιος, οι Μύθοι μιας γυναίκας, η Σκοτεινή μητέρα, η «Ενδεκάτη εντολή» (1985) ή οι «Αντικατοπτρισμοί» (1993). Το σύνολο του στιχουργικού του έργου βρίσκεται συγκεντρωμένο στον τόμο «Όλα τα τραγούδια» (εκδ. Πατάκη, 1999).

Ποιήματα και στίχοι του έχουν μεταφραστεί στα Αγγλικά, Γαλλικά, Δανέζικα, Ισπανικά, Ιταλικά, Καταλανικά, Κορεατικά, Σουηδικά, Τουρκικά, Φινλανδικά.

Το 1987 τιμήθηκε με το Βραβείο του Δήμου Αθηναίων για το σύνολο του έργου του, ενώ το 1991 του απονεμήθηκε ο τίτλος του Αντεπιστέλλοντος Μέλους της Βασιλικής Ακαδημίας Καλών Γραμμάτων της Βαρκελώνης για τη συμβολή του στη διάδοση της ισπανικής λογοτεχνίας στην Ελλάδα.Στις 12 Μαΐου 1992 ύστερα από δική του επιθυμία επέστρεψε για πάντα στη γενέτειρά του, Ασέα Αρκαδίας.

Και τέλος ας πούμε δυο λόγια για τον ηθοποιό που ίσως ήταν αυτός που ξαναγνώρισε τον Αριστοφάνη στους Έλληνες.

Ο **Θύμιος Καρακατσάνης** (Πειραιάς, 8 Δεκεμβρίου 1940 - Αθήνα, 30 Ιουνίου 2012)
ήταν Έλληνας ηθοποιός και σκηνοθέτης.

Σπούδασε στο Θέατρο Τέχνης «Κάρολος Κουν» και από το 1960 εργαζόταν συνεχώς στο θέατρο, αρχικά ως βασικό στέλεχος του Θεάτρου Τέχνης και εν συνεχεία στο ελεύθερο θέατρο, όντας γνωστός για τις αριστοφανικές του ερμηνείες.

Τελευταία του εμφάνιση στο θέατρο είναι την περίοδο 2008–2010 στο *Θάνατο του εμπεράκου* του Άρθουρ Μίλερ με την Αφροδίτη Γρηγοριάδου.

Κατά τη διάρκεια της θεατρικής παράστασης στο θέατρο "Σμαρούλα" ο Θύμιος Καρακατσάνης ανακάλυψε τον Γιάννη Μπέζο και ξεχώρισε το ταλέντο του.

Ήταν παντρεμένος με τη Ρούλα Κατακατσάνη και είχαν αποκτήσει δύο κόρες, την Αλεξάνδρα, ηθοποιό και τη Κατερίνα, εικαστικό.

Απεβίωσε στις 30 Ιουνίου 2012, σε ηλικία 71 ετών συνεπεία επιπλοκών καρκίνου και της νόσου Πάρκινσον. Κηδεύτηκε στο Κοιμητήριο Παιανίας.